

Ocenění pro hokejové trenéry

Trofej předávali Ručinský, Šlégr a Reichel

STRANA 2

Do mládeže musíme investovat

Jeden den s hokejem na MŠMT

STRANA 3

Zhodnocení projektu VTM

Bedřich Ščerban o mladých hokejstech

STRANA 4

V kabině musí být jedna parta, říká legenda

Bez něho by nebyl Litvínov Litvínovem. Trenérská legenda Václav Černý učil první bogny takové hráče, jakými byli Vladimír Růžička, Martin Ručinský, Jiří Šlégr nebo Robert Reichel. A mezi litvínovským potěrem nechybí na ledě ani nyní, v době, kdy je mu 75 let.

V lednu jste na slavnostním vyhlášení ankety Trenér roku obdržel ocenění pro „trenéra objevitele“. Co jste tomu říkal?

Ještě teď mám husí kůži... Když mi Sláva Lener volal, že tuhle cenu dostanu, tak jsem byl v šoku a ani jsem nemohl mluvit. Přitom obvykle pusu nezavřu (smích). Když jsem se to dozvěděl, neusnul jsem do tří hodin do rána...

Ocenění vám předávali olympijští šampioni z Nagana Robert Reichl, Jiří Šlégr a Martin Ručinský, kteří se vám dokonce sešli v jedné třídě. Měl jste o to větší radost?

Já jsem jim už tehdy říkal z legrace, že jsou ptáci. A opravdu jsou, protože mi nikdo z nich předem vůbec nic neřekl. Když jsem je v Lucerně viděl, tak si říkám: Ty jo, Albi tady je, taky Růča, pak přišel Jirka Šlégr... Samozřejmě jsem se hned ptal, co se děje, a oni se začali smát. Měli srandu z toho, jak je Černý vykulenější (smích).

Na předávání cen by měl být správně i Robert Lang, který také patří do oné třídy, že?

To ano, ale Lanýže jsem neměl od začátku, ten přišel až do čtvrté třídy z Teplic. Objevil jsem ho v Děčíně na turnaji, který se jmenoval Čokoládový puk. Přišel jsem za ním a říkám: Hele, máš tady otce? Měl, tak jsem se s ním domluvil. A Lanýž přišel k nám.

Při slavnostním předávání všichni vaši bývalí svěřenci mluvili o disciplíně, ale také o tom, že jste dokázal být mimořádně pozitivní. Například tehdy, když jste zchytali debakl v Liberci...

Jo jo, to byl jejich první zápas. Dostali jsme 0:13 a já na ně, že se musíme zlepšit. A týden nato jsme prohráli 1:11. Tak jsem přišel a řekl, že je to dobrý, že už jsme dali gól.

Takže jste razil strategii cukru a biče?

Říkal jsem jim: Kluci, vycházíme z disciplíny a pořádku. Když je kázeň v kabině, když je kázeň na lavičce, tak je i kázeň na ledě. Navíc jsme byli všichni kamarádi. Vysvětloval jsem jim, že v kabině musí být jedna parta, když je tam pět skupinek, je to na nic. A oni skutečně drželi všichni pohromadě. U kluků, jako je Růča, Guma nebo Albi, bylo už hned vidět, že to dotáhnou daleko. A oni byli pro tým velmi obětaví, a když někdo udělal nějaký průšvih, tak ho sjeli a šlapalo se dál. Parta to byla úžasná. Třeba když někdo řekl sprosté slovo, musel zaplatit korunu. Víte, co já sám jsem se naplatil peněz? (smích)

Ale pořád šlo o mladé kluky. Kdo z pozdějších olympijských vítězů byl tedy největším průšvihářem?

Oni si neměli co vyčítat, ale v průšvihcích vynikal Jirka. Proto mu taky starej Růča začal říkat Guma. Zprvč to byl buldok, do všeho šel po hlavě, zadrhé často něco zapomínal. Jednou brusle, podruhé dres... Ale na druhou stranu byl hrozně obětavý. Měli jsme ve třídě děvčata, členky nějakého gymnastického kroužku, a když jsme třeba jeli na lyžák

do Jizerek, museli jsme od autobusu vyjít tři sta metrů do kopce – a já koukám, jak si Guma naložil na sebe bágly a už to dřel nahoru. Pro kolektiv udělal všechno, ale to platí pro všechny.

A kdo z toho tria byl nejhodnější?

Asi Albi. To říkala i moje žena: On je takovej hodnej, moc toho nenamluví. Manželka zná kluky od malička, často jezdila na zápasy s námi. My jsme hokejem žili celá rodina.

A kam zařadit Martina Ručinského?

Na slavnostním večeru se moderátor ptal, kdo se z nich nejlíp učil. Odpověděl jsem, že Růča, ale dobrý žák byl i Robert Lang. Ale taky většina ostatních měla dobré známky, byla to nadaná třída nejen hokejově, a taky ti, kteří se potom neživil hokejem, to dotáhli daleko – měli jsme v ní pozdější inženýry nebo doktory. Já jsem taky každý týden v pátek podepisoval v kabině žákovské knížky. Existovala pravidla, že kdo bude mít kuli nebo poznámku, nehraje. Nikdy jsem nekoukal na to, jestli příští zápas vyhrájeme, nebo ne.

VÁCLAV ČERNÝ převzal cenu z rukou svých bývalých svěřenců – Martina Ručinského, Jiřího Šlégra a Roberta Reichela (zleva)

Kromě slavného tria a později kvarteta chodil do zmíněné třídy také třeba Vladimír Machulda, který odehrál více než 350 zápasů v Tipsport Extralize. Kdy jste poznal, že máte pod rukama tak nadějný „materiál“?

Kluky jsem měl od třetí třídy do osmé. Ze začátku se ještě nic poznat nedalo, protože až do páté třídy jsme hodně bruslili. Ale když jsme pak začali víc pracovat s pukem, už jsem fakt věděl, že tihle kluci něčeho dosáhnou. To se hned poznalo. Ale že vyhraju olympiádu, a že jich bude tolik, to mě ani ve snu nenapadlo.

Vidáte se se svými bývalými svěřenci?

Pořád se vídáme. Když Guma vyhrál Stanley Cup, přišel, vyfotili jsme se spolu na stadionu. Lukáš Kašpar, kterého jsem trénoval samozřejmě později, zase přišel s pohárem pro mistra světa. Jakub Petružálek vyhrál Gagarinův pohár a přijel ke mně domů se vyfotit. S Růčou jsme se vídali často, teď už to tolik nejde, protože bydlí v Praze. Ale s jeho tátou, jáééé, toho vidím pomalu každý trénink, vždycky přijde do kanceláře a pokecáme.

I přes svůj pokročilý věk pořád ještě naplno trénujete. Máte na povel předškoláky a první třídu. Čím jsou dnešní děti specifické?

Dřív kluci přišli ze školy, napsali úkol, hodili tašky do kouta a lítali venku. Přelezli plot, vylezli na strom, natrhali si hrušky, když skočili na zem, tak ještě udělali kotrmelec. Pro ně byla příroda tělocvičnou. A máma musela volat: Franto, Pepíku, pojďte na večeři. Některé dnešní děti nezvládnou ani ten kotoul, to je neuvěřitelné. Já se nedivím, mají notebook, tablet, ale pohyb jim chybí. Rodiče je nechají hrát hry. Tady, co bydlím, tak bylo venku vždycky spousta dětí. Hrály tu fotbal, honily se, dneska tu nespátím jediného kluka s míčem.

Je tedy problém ve výchově?

Určitě. Navíc někteří rodiče si myslí, že z jejich ratolestí budou hvězdy, a vyžadují, aby jejich dítě bylo pořád nejlepší. Dokonce nejsou výjimkou ani lidi, kteří ho dají na hokej jen pro peníze.

V čem vidíte naději na zlepšení?

Dříve byly sportovní třídy. Poté, co ze mě Ivan Hlinka udělal trenéra profíka, jsem s ředitelem školy vyjednával rozvrhy – kluci trénovali ráno, pak odpoledne. Rozvrh jsem udělal tak, aby byla ledová plocha zaplněná. Když kluci přijeli z turnaje v Ostravě o půlnoci, zařídil jsem jim, že šli druhý den později do školy. Ale hlavní bylo to, že byli v jedné třídě. Dneska slychávám, že to tak vůbec není, že jsou hokejisti rozházení po běžných třídách. A jak to ten trenér pak má dát dohromady, aby byli v tréninku pohromadě?

Chodíte na každý zápas áčka?

To ne, ale občas zajdu na trénink jiné kategorie. Nechci jmenovat, byl tady jeden trenér, byl jsem se na něj podívat, protože se scházíme hodinu před naším tréninkem. A pak jsem mu říkal: Hele, tu písňalku si strč někam, místo toho řekni klukům, jaké chyby dělají – ty z nich děláš cvičené opice! On jim ještě u tabule půl hodiny něco vysvětluje...

Ocenění svému kouči předávali hokejoví šampioni

Do Síně slávy Unie profesionálních trenérů Českého olympijského výboru byl na návrh ČSLH uveden Vladimír Vůjtek, který vedl mimo jiné hokejisty Vítkovic, Zlína a Trince, Jaroslavle (titul 2002 a 2003), Kazaně nebo Dynamo Moskva, reprezentace Slovenska a České republiky. Titul „trenér objevitel“ obdržela na tradičním galavečeru litvínovská legenda Václav Černý. Cenu předával Vladimíru Vůjtkovi jeho syn Vladimír, Václavu Černému přišli na podium poblahopřát dokonce tři osobnosti – olympijský vítězové Robert Reichel, Martin Ručinský a Jiří Šlégr, které Černý vedl v mládežnických kategoriích v Litvínově.

FOTO: ČOV / Markéta Navrátilová

Jiří Šlégr

Jak vzpomínáte na litvínovskou školu trenéra Václava Černého?

Nejvíce, co nám dal, byla disciplína, kázeň. Museli jsme mít pravidelně čisté prádlo, pořádek ve vlastní bedně, před každým tréninkem jsme museli ukazovat žakovskou. Myslím, že to bylo zásadní pro to, aby z nás vychoval především slušné lidi. To byl základ. V současné době už je situace trochu jiná, žijeme v době počítačů a mobilních telefonů, děti se tolik nevěnují sportovní aktivitě hned po škole, spíše to závisí na jednotlivých klubech a kroužcích.

Co by se mělo podle vás v současnosti zlepšit?

Budu posuzovat asi litvínovskou mládež, ke které mám nejbližší. Před lety jsme zjistili, že se nám rapidně omezil stav dětí, začali jsme dělat náboru ve větším měřítku, nabízíme dětem v útlém věku výstroj zadarmo, aby si zkusily, co to znamená vůbec hrát hokej. Ono to zabralo, dneska musím říct, že se počet dětí vrátil na čísla jako za našich let, děti máme dostatek. Myslím, že bylo období, které jsme do určité míry zameškali, a možná proto náš mládežnický hokej trochu stagnuje.

Martin Ručinský

Jak vzpomínáte na litvínovskou školu trenéra Václava Černého?

Já byl v situaci, že jsem tam měl ještě skutečného tátu, oba s Vencou Černým ale byli tátové pro nás pro všechny. Kladli důraz na to, abychom měli pořádek v kabině, kontrolovali nám každý týden žakovskou, a pokud ji někdo neměl v pořádku, nebo v ní měl pětku, přišel trest. Dneska se děti ženou někam kupředu s vidinou těch největších met, jako je třeba NHL, ale zapomíná se na takovou tu dětskost, hravost a samozřejmě disciplínu.

Co by se mělo podle vás v současnosti zlepšit?

Dneska se trochu zapomíná u mladých na školu, to je velký problém. Vzdělání by mělo být stejně důležité jako trénink. Těch, kteří se zabezpečí hokejem, je strašně málo z toho množství, které začíná. V případě, že kluci nemají patřičné vzdělání, není pro ně jednoduché, aby se nějakým způsobem začlenili do života.

Robert Reichel

Jak vzpomínáte na litvínovskou školu trenéra Václava Černého?

Myslím, že to byla disciplína. Leckdy to byli kouči, kteří hokej nikdy nehráli a měli radost z toho, že můžou trénovat. Vstřípli nám kázeň, kterou potřebují i mladí hokejisté dneska. V tom vidím problém současného hokeje, že umožňuje až moc velkou volnost, my jsme takovou možnost ani neměli. Je pravda, že dřív nebyl trénink tak specializovaný jako dneska. My jsme to, co dneska doháníme na ledě, nahrazovali sami, trenéři jsme k tomu nepotřebovali.

Co by se mělo podle vás v současnosti zlepšit?

Trenéři nyní mají k dispozici dostatek informací, které mohou čerpat jak z internetu, tak i z různých seminářů. Teď jde o to, aby dokázali své svěření držet ve zdravé disciplíně, aby se trénovalo víc, než se trénuje. A hlavně si to musí uvědomit ti mladí kluci, aby sami chtěli dřít. A pokud se k tomu přidá kvalitní vedení ze strany vzdělaných koučů, tak se zase hokejové vrátíme tam, kde jsme byli před lety.

Trénovat svou zemi je pro každého trenéra vrchol kariéry

Ve své sbírce má dva tituly z tehdejší ruské Superligy, se slovenskou reprezentací vybojoval stříbro na světovém šampionátu. Největší pocty se pak dočkal na sklonku své kariéry, v červnu roku 2015 se postavil na lavičku českého národního týmu. Vladimír Vůjtek byl letos v lednu uveden do Síně slávy Unie profesionálních trenérů Českého olympijského výboru.

Co pro vás cena znamená?

Dostat se mezi takové osobnosti, které jsem tu dneska viděl, nebo mezi ty, které už v Síně slávy jsou, je pro mě velká čest. Když jsem v mládí začínal s hokejem a poprvé přišel na velký stadion, vůbec jsem si nedokázal představit, že se někdy dostanu tak daleko.

Do Síně slávy vás během slavnostního večera uvedl váš syn. Bylo to o to příjemnější?

Vláda v hokeji taky hodně dokázal. Jeho kariéru často přerušovala zranění, ale vždycky se z toho dokázal dostat. Nakonec hrál do pětatřiceti na poměrně vyso-

ké úrovni, zkusil si angažmá v Americe, Rusku nebo Evropě. Jsem moc rád, že to byl zrovna on, kdo mi tu cenu předával.

Připojil jste se do společnosti největších trenérských legend. Kdo je pro vás tou největší osobností?

Nejvíce jsem uznával Ludka Bukače, přestože pracoval v trochu jiné době. V době, kdy mohl mužstvo několik let budovat s určitým cílem, ke konkrétnímu mistrovství světa. Hráči mu neodcházeli. Každý, na koho ukázal, musel odjet na akci, neměl možnost se vymluvit. V tom to měl trochu jednodušší. Ale naprosto vynikal v koncepční práci. Uměl vytvořit systém, promítnout do týmu svůj pohled na hokej. Druhý takový trenér, kterého jsem velice uznával, byl Ivan Hlinka. Ten měl zase jiné možnosti, hráči byli v cizině, zámoří je nepouštělo, leckdy lepil tým na poslední chvíli, ale vždycky to uměl skloubit. Byl obrovskou osobností, měl vynikající koučink, poznal, který hráč se ke kterému hodí, výborně skládal obranné dvojice a útočné trojky. Z toho těžil a díky tomu měl úspěchy.

A jak hodnotíte sám sebe jako trenéra?

Vždycky jsem uměl posoudit taktické věci, připravit mužstvo po taktické a kombinační stránce. Trochu horší už to bylo v obranné fázi, kdy jsem asi nebyl na hráče tak důsledný. Vždycky jsem tvrdil, že obranu naučí trenér mužstvo do týdne, ale útočná fáze, aby klapala, tak se musí připravovat dva tři měsíce. Všichni musí vědět, kam si najet, jak si najet, jak se mají dostávat do třetiny, jak přecházet střední pásmo... To všechno trvá dva tři měsíce, zatímco obrannou činnost, když jsou hráči inteligentní, je možné naučit se za čtyři tréninky.

Kariéru máte čerstvě za sebou, loni jste ukončil své působení u národního týmu. Nyní působíte jako senior konzultant u týmu Ridery, tedy ve svých Vítkovicích. Co přesně tato funkce obnáší?

Navštěvuji tréninky, zápasy, chodím do kabiny, s Jakubem Petrem a Pavlem Trnkou diskutujeme, jakým stylem chtějí hrát, zčásti i o sestavě a taktice. Trenérům říkám svůj názor, například co jsem vyzoroval v minulém zápase, přidám nějaký postřeh o soupeři... Oni si z toho pak buď něco vezmou, nebo nevezmou. Já určitě nejsem ten, kdo by měl rozhodující slovo. Ale většinou se shodneme.

Jak si užíváte návrat do Vítkovic?

O mně je známo, že jsem Vítkovičák. Dlouhé roky jsem tady nebyl, cestoval jsem po světě. O to víc mě samozřejmě těší, že můžu zakončit tu kariéru v pozici konzultanta právě tady.

Nelítujete zpětně svého rozhodnutí odejít z lavičky české reprezentace?

Myslím, že ne. Především jsem rád, že se na mě dostalo a že jsem alespoň jeden rok mohl být trenérem národního týmu. Čtyři roky jsem trénoval Slovensko, získali jsme stříbrné medaile z mistrovství světa, ale být trenérem své země je pro každého kouče nejvíce.

MILAN HNILIČKA chytá nájezd

MASKOT vítá budoucí hvězdy

MLADÉ NADĚJE si vyzkoušely hokejovou výstroj

Investice do mládeže: počet klubů vzrostl o třetinu

Vyzkoušet si výstroj, pilovat střelbu s Martinem Procházkou nebo překonat v bráně jeho spoluhráče z Nagana Milana Hniličku.

Unikátní možnost dostali malí adepti hry s pukem při Hokejovém dni, který ve spolupráci s ČSLH uspořádalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy v nově otevřené sekci sportu a mládeže ve své budově na pražském Senovážném náměstí.

„Pokud opět chceme najít malého Jágra, Haška, Ručinského či Reichela a zopakovat Nagano 1998, musíme nejprve děti dostat na sportoviště,“ říká náměstkyně pro řízení sekce sportu a mládeže MŠMT Simona Kratochvílová.

„Projekt Pojď hrát hokej, v jehož rámci se Hokejový den konal, je pro nás velmi kvalitní, jsem ráda, že ho ČSLH rozjel, a budu jej velmi podporovat. Je to výborná náborovka,“ chválí Kratochvílová, jež má sama k ledové ploše blízko. „Bydlím v Brně, u přehrady, kde jsme odmalička s bratrem bruslili. A mám tříletou dceru, takže v téhle chvíli přemýšlím, jakým sportem se bude zabývat,“ prozrazuje náměstkyně.

Podpora ministerstva je pro hokejový svaz důležitá. „My ji velmi kvítujeme, jsme rádi, že ministerstvo vnímá, že je třeba podpořit hokej především těch nejmenších dětí, což my děláme. Bez jeho podpory bychom se neobešli, nemohli bychom se věnovat těm programům, které jsme rozjeli,“ podotýká Milan Hnilička, svazový manažer rozvoje ledního hokeje, jenž se do Hokejového dne aktivně zapojil.

Nejenže si na něho jako na bývalého brankáře mohli zájemci zastřílet, trojnásobný mistr světa navíc stejně jako Martin Procházka rozdával podpisy při autogramiádě a odpovídal na zvědavé dotazy.

Na návštěvníky ovšem čekala i další lákadla: mohli svádět lita klání ve stiga hokeji, otestovat svou práci s hokejkou, prohlédnout si trofeje, které v minulých letech získali čeští reprezentanti, nebo se třeba vyfotit s maskotem českého hokeje.

Na akci na ministerstvu vzápětí navázal již druhý Týden hokeje, jenž je rovněž součástí projektu Pojď hrát hokej. Díky němu si mohou děti zdarma vyzkoušet, co tento sport obnáší, a udělat první krůčky na ledě.

„Pilotní fáze projektu se loni na přelomu září a října zúčastnilo 25 klubů, letos v lednu jich bylo již 136,“ pochvaluje si prezident ČSLH Tomáš Král růst popularity akce. „Vzhledem k úspěchu projektu a ohlasům, které máme, bude Týden hokeje pokračovat i v dalších sezonách, vždy dvakrát ročně,“ doplňuje šéf českého hokeje.

Zaměření na nábor dětí začíná nést ČSLH ovoce. Počet klubů v žákovských soutěžích vzrostl za posledních sedm let téměř o třetinu, což je pro český hokej vynikající zpráva.

Na výchovu mládeže posílá hokejový svaz dvakrát více prostředků než v minulosti. „Zatímco v roce 2009 jsme na mládežnický hokej vynaložili necelých 50 milionů korun, loni to již bylo 110 milionů. Z toho 60 milionů směřuje na výchovu mládeže v klubech a téměř 50 milionů na mládežnické reprezentace,“ vypočítává Král. Důležitou finanční injekci k podpoře dětských hokejistů poskytlo právě také MŠMT, které přispělo částkou 40 milionů korun, což je dvojnásobek v porovnání s rokem 2010.

Přímo do hokejových klubů v loňském roce zaslalo ministerstvo přes 12 milionů korun, kluby za peníze nakoupily například hokejovou výstroj a sportovní vybavení pro děti nebo přispěly na činnost a vzdělávání trenérů.

Dalších 25,6 milionu korun na podporu mládeže putovalo svazu, který peníze přerozdělil, a 2,2 milionu uvolnil na zmiňovaný projekt Pojď hrát hokej.

ČSLH a MŠMT svou aktivitou navíc začaly finančně odlehčovat rodičům malých hokejistů.

MARTIN PROCHÁZKA pálí na branku

V rámci projektu Hokejová výstroj nejmenším poskytuje ČSLH klubům zdarma vybavení pro hokejovou mládež. Od roku 2010, kdy byl projekt zahájen, kluby obdržely výstroj pro nejmenší hokejisty v celkové hodnotě přes 65 milionů korun.

„Díky příspěvku MŠMT i projektu Výstroj pro nejmenší, který zavedl ČSLH, činíme hokej dostupným sportem pro každého a finančně odlehčujeme rodičům malých hokejistů. Chceme, aby v rozhodování, zda se z pětiletého kluka stane hokejová legenda, nehrály roli rodinné finance, ale především jeho talent, vůle a tvrdý trénink,“ vysvětluje Kratochvílová.

Důležité však také je, že malí hokejisté mohou hned odmalička vyrůstat pod odborným dohledem. Svazu se totiž daří rozšiřovat počet profesionálních mládežnických koučů.

V roce 2015 vynaložil v rámci projektu Trenéři do malých klubů na jejich činnost více než sedm milionů korun, v loňském roce přispělo devadesát oddílům také MŠMT již zmíněnou částkou ve výši 12 milionů korun a určilo, že minimálně polovina musí být vynaložena na činnost a profesionalizaci mládežnických trenérů. Jejich počet mimo extraligu a hlavní město vzrostl z původních 20 na 65.

„Mezi jejich povinnosti patří i vedení kursů bruslení pro mateřské a základní školy, kterými prošlo jen v loňské sezoně 8700 dětí,“ doplňuje prezident ČSLH Tomáš Král.

SIMONA KRATOCHVÍLOVÁ A TOMÁŠ KRÁL

Projekt VTM se rozjel naplno. Cílem je vychovat rozdílové hráče

Rok a půl života má za sebou projekt Výchova talentované mládeže v krajích – a sklízí samou chválu.

„Byl jsem velmi překvapen, jak rychle si získal respekt a byl pozitivně hodnocen napříč všemi zúčastněnými stranami, to znamená od hráčů přes rodiče až po trenéry a celkově po všechny, kteří s projektem přišli do styku nebo o něm slyšeli,“ pochvaluje si Bedřich Ščerban, šéf trenérsko-metodické komise, do jehož kompetence VTM spadá.

„Už během prvního roku přišla spousta podnětů, jak projekt dál rozvíjet. Všechny jsou v tom duchu, že je to výběrný projekt, který si nejen zaslouží, aby pokračoval, ale aby se i rozvíjel,“ doplňuje Ščerban.

Účastníci programu absolvují každý měsíc nad rámec přípravy ve svých klubech krátké soustředění a mezikrajské turnaje. Nyní přišel svaz ještě s jednou novinkou.

„Vytvořili jsme tři regiony – Východ, Střed, Západ. Z každého kraje se tak do jednotlivých výběrů dostali třeba dva tři nejlepší hráči,“ vysvětluje Ščerban. V prosinci se pak v kategoriích U14 a U15 utkali tyto tři celky při vzájemném turnaji. Mezi hráči do 14 let kraloval

tým z východního regionu ČR, který zvládl dvě nájezdové loterie. Mezi o rok staršími hokejisty se z výhry radoval výběr ze středu České republiky.

Svaz věří, že tímto krokem napomůže výchově rozdílových hráčů. „Pokud to analyzujeme a podíváme se na výsledky, tak vidíme, že jestli chce tým získat medaili na prestižní akci, jako je mistrovství světa, musí mít ve svém středu rozdílové hráče,“ líčí Ščerban a pokračuje: „My jsme dohnali svět, co se týče kvality a úrovně průměrných hokejistů. Ale chybí nám právě rozdíloví hráči, a tyto projekty by se měly zaměřit na jejich výchovu.“

Podle Ščerbana pomůže nadějným hokejistům konfrontace s těmi nejlepšími, aby se zase posunuli o úroveň výš. „Měli jsme výběr postavený hodně na kanadském bodování, protože chceme kluky tlačit do toho, aby byli rozdílovými hráči, aby byli zaměřeni na to, dělat výsledky. Plus jsme do výběrů rozdali nějaké divoké karty, abychom podchytili všechny talenty,“ podotýká Ščerban.

Klání těch nejlepších z kategorií U14 a U15 se uskutečnilo v Jihlavě a připsalo si jen pozitivní ohlasy. „Trenéři odjžděli s tím, že tato akce byla zase o level výš, než jsou turnaje krajských výběrů, že toto je

cesta, jak děti dostávat do ještě většího konkurenčního prostředí tak, aby jejich výkonnost stoupala,“ pochvaluje si Ščerban. „Kdyby nám z každého ročníku vypadli třeba dva rozdíloví hráči, tak budu maximálně spokojen,“ prozrazuje svůj sen.

Ščerban je také rád, že do projektu VTM se stále více zapojují kraje. „Chtěl bych jim touto cestou také moc poděkovat. Objíždím kraje, setkal jsem se v poslední době třeba s hejtankou Středočeského kraje a Karlovarského kraje, představují jim ten projekt, a kraje se do něho začínají zapojoovat a také finančně pomáhat tak, aby mohl běžet dál,“ libuje si Ščerban.

Na počátku hokejový svaz spustil a financoval VTM z výtěžku mistrovství světa. „Ale je jasné, že tyhle peníze jednou dojdou, a já bych chtěl, aby projekt běžel minimálně čtyřleté období,“ naznačuje Ščerban časový horizont. „Jsem přesvěd-

čen, že to dopadne podobně jako v Kraji Vysočina, kde už funguje šestým rokem a běží dál, protože jsme si právě po čtyřech letech při hodnocení řekli, že je to velmi pozitivní a úspěšný projekt,“ uzavírá Ščerban.

Hokejový kvíz

❶ Kdo je autorem oficiální písně k projektu ČSHL Pojď hrát hokej?

- a) skupina Kabát
- b) skupina Děda Mládek Illegal Band
- c) skupina Tři sestry

❷ Který český tým si poprvé v historii zahrál finále hokejové Ligy mistrů?

- a) Liberec
- b) Vítkovice
- c) Sparta

❸ Jaký je v ČR počet klubů, které hrají žákovské soutěže?

- a) 109
- b) 124
- c) 137

❹ Na jakém místě skončila ženská reprezentace do 18 let na lednovém MS v Česku?

- a) pátá
- b) šestá
- c) sedmá

❺ Kdo vyhrál MS žen U18 v Přerově a Zlíně?

- a) Kanada
- b) Rusko
- c) USA

❻ V rámci oslav 80. narozenin hokejové extraligy v Česku vyvěsili ve Zlíně dres jednoho hráče. Kterého?

- a) Romana Hamrlíka
- b) Petra Čajánka
- c) Romana Vlacha

TIP NA ZÁPAS

DHL Extraliga juniorů

České Budějovice – Kometa Brno – 41. kolo

Pátek 17. února v 18.30

Souboj týmů, kterým se v této sezoně DHL Extraligy juniorů daří až nad očekávání dobře a drží se v popředí tabulky, nabídne duel 41. kola. Brněnská Kometa v něm bude mít Českým Budějovicím co vracet, v prvním vzájemném utkání totiž Jihočeši zvítězili v moravské metropoli 4:1.

„Spravedlivější by však asi byla remíza,“ vrací se Milan Kupka, kouč juniorů Motoru, k říjnovému zápasu na brněnském ledě, po němž se jeho svěřenci dokonce vyšvihli na první příčku. „Kometa hrála velice dobře, my jsme však byli efektivní a šťastnější, jinak to bylo vyrovnané utkání,“ vybavuje si.

Stejně tuhou bitvu předpokládá trenér českobudějovických mladíků i pod Černou věží. „Očekávám podobný zápas, jako byl ten v Brně.

Kometa má výborné hráče, šikovné, kombinačně na výši, dobře bruslí,“ chválí Kupka soupeře. „Záležit bude na tom, kdo bude vyhrávat osobní souboje a prosadí se v koncovce,“ dodává.

Kometa by soupeři porážku ráda vrátila, na jejich ambicích se však projeví především to, v jakém složení na jih Čech dorazí. „Uvidíme, v jaké sestavě nastoupíme. Měníme ji dost často, protože někteří naši kluci odcházejí hrát do mužských soutěží, do Třebíče, do Přerova,“ vysvětluje kouč Brňanů Pavel Pazourek.

„Motor bude určitě doma favoritem, ale my mu to rozhodně nenecháme zadarmo,“ slibuje trenér Brna a shoduje se s českobudějovickým kolegou v odhadu, že půjde o vyrovnaný souboj.

Ať však zápas dopadne jakkoli, na spokojenosti s dosavadním průběhem sezony to ani jednomu celku moc neubere. „Zatím se nám daří až nad naše očekávání, držíme se v popředí tabulky,“ pochvaluje si Kupka.

„Sezona zatím probíhá dobře, nečekali jsme takové postavení,“ říká Pazourek. „Šli jsme do ní s hodně mladým týmem, máme v kádru hráče, kteří jsou ještě v dorosteneckém věku, takže jsme s umístěním a průběhem sezony velice spokojeni,“ doplňuje brněnský kouč.

